

նեաց կտակն 1213ին, որպէս զի կեչա-
 ուուաց վանքը Նոր կիւրակէին «զսէրն
 առնէ» ի նպաստ իրենց հոգւոց (Այր. 261).
 եւ 1229ին ալ Հոռոմոսի ուխտին կը պայ-
 մանադրէ՝ որ դարձեալ նոյն օրն «հասա-
 րակաց սէր առնէ» (Շիր. 24): Շքեղ է
 եւ համաձայն սիւնեցի պերճութեան՝ Որ-
 բելեան պատմչին կտակն ալ, որով Պեն-
 տեկոստէին օրը Նորովանից միաբանք «առ-
 նեն մեզ, կ'ըսէ, յիշատակ հոգեհանգիստ՝
 զենմամբ զուարակաց եւ զառանց, եւ ա-
 ռատ ոռճկօք կերակրոց եւ ըմպելեաց լը-
 ցուցանեն զպէտս աղքատաց եւ կարօտե-
 լոց» (Որբ. 361-2):

3. — Վայրբ: — Հին ազգերը ննջե-
 ցելոյն գերեզմանին շուրջ իսկ կը կատա-
 րէին զենուժը, եւ հոն ճաշ կու տային,
 ինչպէս ըրաւ Աքիլլեւս՝ Պատրոկլի մա-
 հուան (Իլ. 412), եւ Աղեքսանդր՝ Գարեհի
 (Պտմ. Աղ. 113). ինչպէս կ'ընէին Եգիպ-
 տացիք (Լնոր. Գ, 252-3) եւ Հրեայք ալ
 (Տովբ. Գ, 18): Ընդ հակառակն Գ դա-
 րուն Հոռովմայ, Անտիոքայ եւ Փոքր Ա-
 սիոյ քրիստոնեայք հոգւոյ հացը կ'ուտէին
 եկեղեցւոյ եւ զաւթին մէջ, զոր կարքե-
 դոնի ու Լաւողիկեայ ժողովները դատա-
 պարտեցին (կարբ. Ա, 820-2), նոյնպէս
 եւ Բ Նիկէական կանոնները (ԾԿ):